

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/479/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7512213454
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 04. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Šalata
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2014:7512213454.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach vo veci žalobcu Profidebt Slovakia, s. r. o, Bratislava, Mliekarenská 10, IČO XX XXX XXX, proti žalovanej O. H., T.Ď. Č. M. XXX, o zaplatenie 339,73 €, za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovanej OZ právna pomoc spotrebiteľom, Košice, Sofijská 13, IČO XX XXX XXX, o odvolaní vedľajšieho účastníka proti uzneseniu 18C/204/2012-45 z 26.10.2012 Okresného súdu Košice - okolie

rozhodol:

P o t v r d z u j e uznesenie vo výroku o trovách konania vedľajšieho účastníka.

Žalobcovi a žalovanej sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva a vedľajší účastník nemá právo na ich náhradu.

odôvodnenie:

Súd prvého stupňa (ďalej len súd) uznesením konanie zastavil a rozhodol, že v právnom vzťahu medzi žalobcom a žalovanou a žalobcom a vedľajším účastníkom na strane žalovanej žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

V odôvodnení uznesenia, citujúc znenie § 146 ods. 1 písm. c) O. s. p., pokiaľ ide o náhradu trov konania na strane vedľajšieho účastníka, poukázal aj na tú skutočnosť, že vo veci samej konať nezačal, preto trovy, ktoré vznikli vedľajšiemu účastníkovi v súvislosti s jeho zast. zástupcom, nepovažoval za účelne vynaložené trovy a aj z toho dôvodu mu náhradu trov konania nepriznal.

Vedľajší účastník podal včas odvolanie proti výroku uznesenia, ktorým mu neboli priznané trovy právneho zast., hoci mu v skutočnosti vznikli podaním vyjadrenia z 5.9.2012, z dôvodu, že napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Vytýkal súdu, že o trovách konania rozhodol automaticky bez toho, aby skúmal zavinenie žalobcu, ktorý z procesného hľadiska zavinil, že konanie bolo zastavené pre nezaplatenie súdneho poplatku. Uviedol, že niet pochýb o tom, že žalobca zavinil zastavenie konania, pretože poplatkovú povinnosť, ktorá m podaním žaloby vznikla, nemohla splniť ani žalovaná, ani on, ale len žalobca, že žalobca po jeho vstupe do konania a jeho vyjadrenia k žalobnému návrhu, keďže si dobre uvedomoval neopodstatnenosť svojej žaloby, ďalej nezaplatil súdny poplatok, ktorý inak zaplatiť chcel, čo vyplýva z toho, že v žalobnom návrhu uviedol, že súdny poplatok zaplatí na výzvu súdu, že uvedený záver o procesnom zavinení žalobcu v prípade nezaplatenia súdneho poplatku potvrdzuje aj odborná právna literatúra (Drápal, Bureš a kol. Občanský soudní řád I, str.989-990 C.H. Beck.2009) z ktorej citoval. Ďalej - citujúc časť odôvodnenia uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 7MCdo4/2010 zo 14.9.2011, uverejneného na www.najpravo.sk <<http://www.najpravo.sk>> - uviedol že jeho trovy by neboli vznikli, ak by žalobca proti spotrebiteľom nepodával neopodstatnené žaloby, ktoré si uplatňoval aj z neprijateľnej zmluvnej podmienky, že si v konaní uplatňoval nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty dohodnutej v zmluve o pripojení, ktorá bola ako neprijateľná právoplatne judikovaná uznesením Krajského súdu (ďalej len KS) v Prešove 13Co19/2012 z 29.3.2012, že skutočnosť, že súd nezačal konať vo veci samej, ešte neznamená, že jemu alebo hlavnému účastníkovi nemôžu vzniknúť, resp. nevzniknú trovy konania, že z kontextu § 115-§ 118 O. s. p. vyplýva, že začatie konania vo veci samej je časový úsek, ktorý je ukončený spravidla výzvou

sudcu, aby žalobca predniesol žalobu a až po prednesení žaloby žalobcom súd začína konať vo veci samej (Drápal, Bureš a kol. Občiansky súdny rád I, str.699 C.H. Beck,2009), že ak by bol správny záver súdu, že účelne vynaložené trovy konania sú len tie ktoré vzniknú potom, ako súd začne konať vo veci samej, potom by absurdne nebolo možné za účelne považovať ani vynaložené trovy konania žalobcu, ktoré mu vznikli podaním žalobného návrhu, ak je zast. advokátom a ak pred tým ako dôjde k začatiu konania, vezme späť svoju žalobu z dôvodu, že žalovaný zaplatil žalovanú sumu, pričom nie je vylúčené, že by žalovaný zaplatil žalovanú sumu dokonca ešte pred tým, ako mu je doručený žalobný návrh, že takýto záver súdu je absurdný a je v rozpore s rozhodovacou praxou súdov, že podľa uznesenia NS 2Obdo27/2012 z 27.8.2012 má rovnaké práva a povinnosti ako hlavný účastník a, že vstúpil do konania a stal sa účastníkom ešte predtým, ako došlo ku právoplatnému skončeniu konania. Citoval znenie § 93 ods.4 O. s. p. a zdôraznil, že uvedené ust. umožňuje mu urobiť v sporovom konaní pred súdom všetky procesné úkony, ktoré môže urobiť hlavný účastník s výnimkou dispozície s konaním a s výnimkou tých úkonov, ktoré by boli v rozpore so záujmom hlavného účastníka, že pod dispozíciími úkonmi treba rozumieť procesné úkony, ktoré disponujú s predmetom konania (sem patrí zmena žaloby, späťvzatie žaloby, uznanie a vzdanie sa nároku a kompenzačná námietka) a procesné úkony, ktoré disponujú s procesnými prostriedkami hlavného účastníka (sem patrí vzdanie sa odvolania, späťvzatie odvolania, zmena dôvodov odvolania, zmena odvolacieho návrhu), že za uvedeného stavu, je tak ako hlavný účastník oprávnený už po začatí sporového konania, t.j. od 9.8.2012, keďže žalobca podal úplnú žalobu a zo žaloby bolo zrejmé kto, proti komu, z akých skutkových okolností a čoho sa žalobca domáha, teda už 9.8.2012 bola zrejماً identifikácia spotrebiteľského sporu, že tak ako by to mohla urobiť žalovaná, bol preto už týmto dňom oprávnený sa domáhať vstupu do konania, nahliadnuť do spisu a podať vyjadrenie k žalobnému návrhu, že jeho vyjadrenie neznamenalalo dispozíciu s konaním a nebolo v rozpore so záujmami spotrebiteľa, že uvedené jeho práva nie sú obmedzené tým, že tieto úkony by mohol vykonať až po zaplatení súdneho poplatku žalobcom, resp. po tom, ako súd doručí žalobu spotrebiteľovi, že v praxi nie je vylúčené, že žalovaný sa dozvie o tom, že niekto proti nemu podal žalobný návrh ešte pred tým, ako dôjde k doručeniu žalobného návrhu žalovanému, typickým príkladom je, napr. podanie predbežného opatrenia o zákaze nakladania s nehnuteľnosťou vo vlastníctve žalovaného, ktoré si dá žalobca zapísať do katastra nehnuteľností ako poznámku a to hneď po podaní žalobného návrhu, resp. dotaz žalovaného voči nemu prebiehajúcim konaním na súd prostredníctvom infozákona. Podotkol, že v rozhodovacej činnosti súdu sa objavil názor, že vedľajší účastník je oprávnený vstúpiť do konania až potom, ako súd doručil žalobný návrh spotrebiteľovi a uviedol, že s týmto názorom zásadne nesúhlasí, že uvedený názor vychádza z názoru uvedenom v inak uznávanom komentári doc. Rubeša k Občianskemu súdnemu poriadku, ktorý však na škodu veci, nie je bližšie vôbec odôvodnený, že nie je možné si nevšimnúť, že tento názor, popri tom, že nie je bližšie odôvodnený a teda je neuchopiteľný, vznikol v čase (70. roky 20.stor.), keď tvorcovia komentára neboli konfrontovaní s existenciou spotrebiteľského práva (ochrana slabšej zmluvnej strany), neboli konfrontovaní s fenoménom dodávateľov, ktorí masívne v tisíckach konaní porušujú spotrebiteľské práva tým, že si uplatňujú premlčané nároky z neprijateľných zmluvných podmienok, že tvorcovia komentára neboli konfrontovaní s možnosťou žalovaného dozvedieť sa o konaní aj inak, ako doručením žalobného návrhu (informatizácia súdu, využitie infozákona a p.), s existenciou vedľajšieho účastníka chrániacich spotrebiteľov, neboli konfrontovaní s požiadavkou, imperatívom urobiť všetko, čo je v právomoci súdu (pod tým rozumie aj voľbu výkladu), aby spotrebiteľia neboli viazaní neprijateľnou zmluvnou podmienkou, napr. Súdny dvor Európskej únie (ďalej len EÚ) v rozhodnutí zo 14.6.2012 vo veci C-618/10 Banco Espanol de Crédito SA proti Joaquín Calderón Camino (citoval, čo v tejto súvislosti uviedol). Bol toho názoru, že nie je rozdiel medzi situáciou, ak spotrebiteľ je súdnym rozhodnutím zaviazaný z neprijateľnej zmluvnej podmienky a ak spotrebiteľ pred tým ako súd rozhodne, zaplatí nárok dodávateľovi z neprijateľnej zmluvnej podmienky, dôsledky použitia neprijateľných zmluvných podmienok proti spotrebiteľom sú v oboch prípadoch rovnaké. Preto bol toho názoru, že - keďže má rovnaké procesné práva ako hlavný účastník - mohol vstúpiť do konania v ktoromkoľvek jeho štádiu a podať vyjadrenie k žalobnému návrhu, že tento záver je v súlade s imperatívom, ktorý od súdu členského štátu EÚ požaduje urobiť všetko, čo je v právomoci (sem patrí aj voľba výkladu procesných ust.), aby spotrebiteľ nebol zaviazaný z neprijateľnej zmluvnej podmienky, resp. minimalizovať riziko, že by spotrebiteľ platil nárok z neprijateľnej zmluvnej podmienky, že najnovšie procesné komentáre (Števíček, M., Ficoová, S. a kol, Občiansky súdny poriadok, I. diel, Komentár, 2 vydanie, Praha, C. H. Beck, 2012, Drápal, Bureš a kol. Občiansky súdny rád I, C.H. Beck,2009) nehovoria nič o tom, že by bol oprávnený vstúpiť do konania až potom, ako súd doručí žalobný návrh spotrebiteľovi a položil otázky, či do doručenia žaloby spotrebiteľovi by neexistovalo sporové konanie, išlo by o nesporné konanie, bolo by ho potom možné začať bez návrhu, nemohol by vziať späť svoju žalobu žalobca, ak

by dodávateľ neoznačil alebo nepredložil dôkazy o svojom práve, zadovažoval by ich súd tak ako to robí v nesporovom konaní? Tvrdil, že takáto úprava (môže vstúpiť do konania až po doručení žaloby spotrebiteľovi) by bola nelogická, pretože inak by hrozilo nezanedbateľné riziko, že spotrebiteľia by nenamietali neprijateľné zmluvné podmienky a pod hrozbou vyšších nákladov, ktoré by im v konaní mohli vzniknúť, by dodávateľovi zaplatili ním žalovaný neopodstatnený nárok skôr, ako by mohol do konania vstúpiť a poukázať na neopodstatnenosť takej žaloby, že jeho prax tieto obavy potvrdzuje, že počas jeho krátkeho pôsobenia sa stretol s desiatkami prípadov, v ktorých spotrebiteľia z obáv pred ďalšími nákladmi, ktoré by im v konaní vznikli, zaplatili žalobcovi žalovanú sumu, vychádzajúcu aj z neprijateľných zmluvných podmienok ešte predtým, ako sa mohol k veci relevantne vyjadriť a poukázať na neopodstatnenosť týchto žalôb, že ak isté percento spotrebiteľov zaplatí žalobcovi ním žiadané plnenie, vychádzajúce z neprijateľnej zmluvnej podmienky, žalobcovi sa potom takéto konanie oplatí a bude neprijateľné zmluvné podmienky používať a proti spotrebiteľom uplatňovať naďalej a, že z uvedených dôvodov bolo preto oprávnené a legitímne, aby poukázal na neopodstatnenosť týchto žalôb. Tvrdil, že jeho trovy boli jednoznačne účelne vynaložené a citoval časť z odst.12 odôvodnenia nálezu I.ÚS 2862/07 z 5.11.2008 (N 189/51 SbNU 307) a časť z odôvodnenia nálezu IV.ÚS 2513/09 z 2.2.2010 (N 17/56 SbNU 169) a, že - ako vyplýva z uvedeného rozhodnutia - pojem účelne vynaložené náklady je nutné chápať ako určitú poistku pred hradením nákladov nesúvisiacich s konaním, pred nadbytočnými či nadmernými nákladmi. Tvrdil, že v tomto prípade išlo o trovy právneho zast., ktoré bezprostredne súviseli s konaním, právny úkon - vyjadrenie k žalobe nepochybne takýmto úkonom je, že vyjadrenie k žalobnému návrhu bolo vykonané s náležitou starostlivosťou a relevanciou, jeho zástupca ho podal až po tom, čo sa dôkladne oboznámil s jeho obsahom a obsahom jeho príloh, že svoje právne a skutkové posúdenie prípadu vykonal pri prvom úkone, ktorý mu patril, a v dôsledku ktorého berie žalobca svoju žalobu späť, preto nie je tento úkon ani nadbytočným, že tento úkon nebol ani nadmerný, uplatnená hodnota trov konania je vypočítaná v súlade s vyhl. o odmenách a náhradách advokátov č.655/04 Z. z. a, že z týchto podstatných dôvodov treba považovať trovy právneho zast. za nanajvyššie účelné aj s prihliadnutím na charakter sporového procesu, v ktorom vznikli a ktorý sa vyznačuje prvkami kontradiktórnosti, bol mu daný priestor, aby sa k veci vyjadril, chránil práva spotrebiteľa, čo aj pri prvom úkone, ktorý mu patril, urobil. Ďalej citoval z odôvodnenia Nálezu Ústavného súdu ČR IV.ÚS2119/11 z 3.4.2012 a uviedol, že - podľa žalobcu - by mal byť absurdne sankcionovaný on, úspešný vedľajší účastník, za to, že v konaní pred súdom si riadne uplatnil štandardne svoje procesné práva, aktívne a riadne hájil práva spotrebiteľa, že nie je možné ignorovať fakt, že vyjadrenie vo veci, pričom ku každému sporu sa vyjadroval nie hromadne, ale priebežne, jednotlivito až po doručení a riadnom oboznámení sa s vecou, aj preto sú jeho vyjadrenia vždy konkrétne, nie je iba administratívna činnosť, ale takémuto vyjadreniu vo veci samej, aj pri vznesenej námietke premlčania, nevyhnutne predchádza vždy právne posúdenie a skutkový rozbor uplatneného nároku zohľadňujúci individuálne a konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, napr. posúdenie či ide o vzťah spotrebiteľský, posúdenie typu zmluvy, posúdenie vzniku záväzku, ktoré treba náležite a správne právne vyhodnotiť, posúdenie počítania lehôt podľa akého predpisu, posúdenie platnosti predĺženia premlčacej lehoty v spotrebiteľských veciach na 10 rokov, posúdenie dôkaznej situácie (či žalobca predložil ním označené dôkazy, príp. návrh, aké ďalšie dôkazy je nutné, aby žalobca predložil), posúdenie prípadných neprijateľných zmluvných podmienok (ktoré sú namietané, iba ak námietkou premlčania nie je možné dosiahnuť úplnú ochranu spotrebiteľa), posúdenie procesnej situácie (či spotrebiteľ v priebehu konania uznal žalovaný nárok, či tak urobil v konaní pred súdom alebo vo forme písomného uznania záväzku, či úkon uznanie dlhu má všetky náležitosti, t.j., či je určitý, platný a p.) a v neposlednom rade posúdenie, či došlo k premlčaniu, že v priebehu konania sa však bolo nutné vysporiadať aj s inými procesnými otázkami, posúdenie jeho možnosti vôbec namietat premlčanie, že súdu, ak ho vyzve, môže poukázať na viaceré protichodné rozhodnutia z viacerých súdov, ktoré prihliadli na jeho námietku premlčania a potom aj na tie a nebolo ich málo, ktoré - podľa jeho názoru - nesprávne a priori neprihliadli, že ak ani profesionáli (sudcovia) nemajú na uvedenú jeho možnosť podať námietku premlčania jednotný názor, o to väčšmi nemožno uvažovať nad tým, že to majú vedieť laici, priemerní spotrebiteľia, že pred vyjadrením vo veci samej však bolo nutné právne posúdiť, napr. aj jeho možnosť podať odpor aj po tom, ako už takáto lehota uplynula spotrebiteľovi, vysporiadať sa s námietkami žalobcu proti jeho vstupu konania, a p. a to všetko počas plynutia mimoriadne krátkych lehôt, keďže v drvivej väčšine prípadov boli proti spotrebiteľom vydané platobné rozkazy. V tejto súvislosti (mimoriadne krátke lehoty na podanie odporu). Poukázal aj na najnovšiu judikatúru Súdneho dvora EÚ a to rozhodnutie zo 14.6.2012 vo veci C-618/10 Banco Espanol de Crédito SA proti Joaquín Calderón Camino, ktorý uviedol, že existuje nezanedbateľné riziko, že spotrebiteľia (laici) nepodajú odpor v skrátenom rozkaznom konaní pre mimoriadne krátku lehotu a citoval, že už len v rámci princípu rovnosti zbraní nie je spravodlivé vyžadovať, aby proti žalobcovi, ktorý

inicioval tisíce konaní v celej SR a je zast. advokátskou kanceláriou, ktorá ho zastupuje v každom konaní, vystupovali iba laici združení v občianskom združení bez právneho zast. a, že aj vzhľadom na početnosť sporov, ktoré inicioval žalobca, bolo nutné na riadne chránenie práv čo najväčšieho počtu spotrebiteľov použiť aj profesionálnu zručnosť, teda právnu pomoc advokáta. V tejto súvislosti za správne a výstižné považoval uznesenie KS Banská Bystrica 13Co/200/2012-159 z 8.8.2012, z ktorého citoval, ďalej za dostatočne výstižné považoval v tomto smere uznesenie KS Košice 9Co/104/2012-84 z 31.7.2012, z ktorého tiež citoval a reprodukoval, čo uviedla Predsedníčka KS v Bratislave vo svojom vyjadrení k sťažnosti z 9.6.2003, o ktorej rozhodol Ústavný súd SR nálezom II.ÚS78/03. Citoval aj z publikácie Ján Mazák, Ľudovít Šoltýs, Trovy konania v civilnom procese, Mimoriadne vydanie Bulletinu slovenskej advokácie 1997, str.53, z publikácie Drápal, Bureš a kol. Občiansky súdny rád I, 2009, str.978, ako aj Komentára v programe ASPI pre české znenie § 142 O. s. ř. a tvrdil, že účastníka nie je možné a priori sankcionovať tým, že mu nebude priznaná časť nákladov, zodpovedajúca výške nákladov za odmenu advokáta s tým, že sa mohol brániť sám, (najmä ak konanie sám nevyvolal), že rovnaký názor aj Jaroslav Krajčo, Občiansky súdny poriadok, Eurounion, 2010, str.556 a, že podľa uvedených odborných právnych literatúr, je odmena advokáta vždy nákladom potrebným k účelnému uplatňovaniu, resp. bráneniu práva. Poukázal aj na jedno z najnovších rozhodnutí NS SR 7Cdo/93/2012 z 19.7.2012 (i z jeho odôvodnenia citoval) a na podporu svojho právneho názoru o účelnosti trov právneho zast. poukázal aj na Nález Ústavného súdu ČR II.ÚS2257/08 zo 7.7.2009 (i z jeho odôvodnenia citoval) a uviedol, že súd pri rozhodovaní o trovách konania musí vziať na zreteľ aj tú skutočnosť (okolnosť uplatneného nároku), že okrem toho, že žaloba je premlčaná, žalobca si vo viacerých konaniach sústavne a vedome uplatňoval proti spotrebiteľom neprijateľnú zmluvnú pokutu, ktorá bola viackrát právoplatne súdmi judikovaná a prehlásená za neprijateľnú, že právny predchodca žalobcu mal zákaz (tento zákaz sa vzťahuje podľa § 53a OZ aj na samotného žalobcu) používať a uplatňovať túto neprijateľnú zmluvnú podmienku, napriek tomu si ju navrhovateľ proti spotrebiteľovi v rozpore so zák. (§ 53a O. z.) uplatnil a pýtal sa, čo okrem toho, bránilo žalobcovi si včas uplatniť svoj nárok, prečo zámerne odiaľoval uplatnenie si svojho práva na súde, čím sa v konečnom dôsledku zvyšoval len dlh spotrebiteľa o požadované úroky z omeškania. Bol toho názoru, že pokiaľ žalobca vedome a sústavne skúša voči spotrebiteľom uplatňovať neprijateľné zmluvné podmienky, vzhľadom na neexistenciu databázy vyhlásených neprijateľných zmluvných podmienok, môže sa bežne stať, že iný súd mu plnenie prizná (porovnaj uznesenie KS v Prešove 6Co/91/2011-str.7), že ak žalobca cielene a účelovo skúša proti veľkému počtu spotrebiteľov uplatniť si svoje premlčané nároky, ktoré v mnohých prípadoch už kúpil premlčané, ktoré sú navyše v rozpore s právom (zmluvy obsahujú už spomenuté neprijateľné zmluvné podmienky), nie je žiaden rozumný a legitímny dôvod pri rozhodnutí o trovách konania žalobcu, práve z dôvodov hodných osobitného zreteľa, od trov konania odbremeniť, že ak bude existovať reálna hrozba pre žalobcu, že bude znášať proti nemu trovy takého konania, ktoré sám spôsobil, bude ho to automaticky odrádzať od súvislého uplatňovania neprijateľných zmluvných podmienok voči spotrebiteľom, čím sa naplní jeden z hlavných cieľov EÚ, vytvorenie zdravého trhu bez neprijateľných zmluvných podmienok, ak však žalobca neriskuje proti nemu ani náhradu trov konania, bude si naďalej uplatňovať nároky takéhoto charakteru a položil otázku, ako súd zamedzí žalobcovi podávaniu ďalších neopodstatnených žalôb! Zdôraznil ďalej, že v zmysle judikatúry Súdneho dvora EÚ právo na právnu pomoc majú aj právnické osoby (zvlášť v prípade, ak je zložený z výlučne laikov v oblasti práva), že právo na právnu pomoc v sebe zahŕňa aj právo na náhradu nákladov právneho zast., samozrejme len v prípade úspechu v konaní a v tomto smere poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ (druhá komora) z 22.12.2010 vo veci DEB proti Spolková republika Nemecko C-279/09 (citoval z neho) a, že v zmysle uvedeného dokonca KS v Prešove svojim uznesením 3Co/131/2011-85 z 13.1.2012 zmenil uznesenie súdu prvého stupňa a ustanovil vedľajšiemu účastníkovi, ktorým bola taktiež právnická osoba zameraná na ochranu spotrebiteľa, advokáta a súd tu konštatoval, že nie je možné nedôvodne a bez akýchkoľvek logických súvislostí podmieňovať spôsobilosť občianskeho združenia na vykonávanie predmetu svojej činnosti odbornosťou v odbore právo. Chcel poukázať aj na viacero súdnych rozhodnutí, ktoré priznali združeniu na ochranu práv spotrebiteľov právo na náhradu trov právneho zast. a navrhol, aby si súd z príslušných súdov vyžiadal na oboznámenie rovnopisy uvedených rozhodnutí, napr. uznesenie KS Žilina 8Co/258/2012-127 z 31.7.2012, uznesenie KS v Prešove 6Co/16/2012 z 31.5.2012, resp. 7Co/34/2012 z 28.3.2012, uznesenie KS v Košiciach 9Co/59/2012 z 30.4.2012, resp. uznesenie KS v Banskej Bystrici 15Co/92/2012 z 10.5.2012, resp. uznesenie 17Co87/2012 z 25.4.2012 (zo všetkých citoval), ako aj ďalšie rozhodnutia a to: uznesenia KS Košice 1Co/78/2012-71 z 13.6.2012, 2Cob/104/2012-140 z 29.6.2012, 3Co/79/2012-64 z 29.6.2012, 4Co/90/2012-106 z 19.7.2012, 4Cob/81/2012-161 z 28.6.2012, 5Co/85/2012-64 z 24.5.2012 a 11Co/164/2012-122 z 31.7.2012, uznesenia KS Prešov 1Co/8/2012-74 z 31.5.2012, 2Co/16/2012-60 z 23.2.2012, 3Co/40/2012 zo 6.6.2012, 5Co/63/2012-63 z 22.5.2012,

6Co/16/2012 z 31.5.2012, 7Co/31/2012 z 30.4.2012, 8Co/22/2012 z 21.5.2012, 9Co/37/2012-94 zo 16.5.2012, 12Co/9/2012-68 z 29.5.2012, 16Co/94/2012 z 28.6.2012, 17Co/63/2012-117 zo 17.5.2012, 18Co/16/2012-48 z 23.2.2012, 19Co/58/2012 z 10.7.2012, 20Co/18/2012 z 28.6.2012 a rozsudok 11Co/37/2012-88 zo 7.6.2012, uznesenia KS Banská Bystrica 13Co/193/2012-138 z 30.7.2012, 14Co/227/2012-108 z 19.6.2012, 16Co/187/2012-95 z 28.6.2012 a 41Cob/99/2012 z 27.6.2012, uznesenia KS Trenčín 17Co/179/2012-102 z 31.7.2012 a 17Co/220/2012 z 18.7.2012 a rozsudok KS Nitra 9Co/204/2012-115 zo 16.8.2012. napokon uviedol, že má v občianskom súdnom konaní rovnaké práva a povinnosti ako účastník na strane ktorého stojí, že zákonodarca v tomto ust. implementoval v Smernici o ochrane spotrebiteľa 93/13EHS pred nekalými zmluvnými podmienkami v čl.7 stanovenú povinnosť členských štátov umožniť, aby organizácie na ochranu spotrebiteľov mali adekvátne a účinné prostriedky na ochranu spotrebiteľských práv, že týmto účinným prostriedkom je vstup občianskeho združenia do konania na strane spotrebiteľa a jeho postavenie vedľajšieho účastníka s plnými procesnými právami, že umožniť na jednej strane občianskemu združeniu vstúpiť do konania, ale nepriznať mu, ak je v konaní úspešné, a priori právo na náhradu nákladov, ktoré s konaním vynaložil (vrátane právneho zast.), je popri už uvedenom, aj nesprávnym výkladom čl.7 Smernice č.93/13EHS o nekalých zmluvných podmienkach, čo vo svojom dôsledku v praxi znamená, že združenie na ochranu práv spotrebiteľom nielen odrádza od vstupu do ďalších konaní, keďže nemá účinné a adekvátne procesné prostriedky (medzi ktoré patrí aj náhrada nákladov) na to, aby zabránilo uplatňovaniu nekalých zmluvných podmienok, ale na druhej strane to dodávateľovi umožňuje bez rizika (znášania nákladov takto vyvolaného konania) si od spotrebiteľov naďalej uplatňovať neprijateľné zmluvné podmienky, že podľa judikatúry Súdneho dvora totiž predmetná smernica ako celok predstavuje opatrenie nevyhnutné na splnenie poslania zvereného €, najmä na zvýšenie životnej úrovne a kvality života v celej únii (pozri rozsudky Mostaza Claro, už citovaný, bod 37; Pannon GSM, už citovaný, bod 26, a Asturcom Telecomunicaciones, už citovaný, bod 51), že vzhľadom na povahu a význam verejného záujmu, na ktorom spočíva ochrana priznaná spotrebiteľom, ktorí sa voči predajcom alebo dodávateľom nachádzajú v nevýhodnejšom postavení, smernica 93/13, ako vyplýva z jej čl. 7 ods.1 v spojení s jej 24. odôvodnením, ukladá členským štátom povinnosť stanoviť primerané a účinné prostriedky „ktoré by zabránili súvislému uplatňovaniu nekalých podmienok v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľmi zo strany predajcov alebo dodávateľov“(Rozsudok Súdneho dvora zo 14.6.2012 vo veci C618-10). S poukazom na uvedené navrhol zmeniť napadnutý výrok tak, že žalobca je povinný zaplatiť mu trovy prvostupňového konania 68,38 € a trovy odvolacieho konania 15,93 € na účet jeho zástupcu.

Uznesenie, okrem výroku o trovách konania vedľajšieho účastníka, nebolo odvolaním napadnuté, nadobudlo právoplatnosť (§ 206 ods.1,3 O. s. p.), preto nebolo v uvedenom rozsahu v odvolacom konaní preskúmané.

Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods.2 O. s. p. - v ostatných prípadoch, t.j. neuvedených v § 214 ods.1, možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 212 ods.1,3 O. s. p. a uznesenie vo výroku o trovách konania vedľajšieho účastníka potvrdil podľa § 219 ods.1,2 O. s. p., lebo je vecne správne.

V prejednávanej veci trovy vynaložené vedľajším účastníkom, pozostávajúce z trov právneho zast., nie sú v príčinnej súvislosti s jeho procesným postojom k predmetu konania, preto ich nemožno považovať za účelne vynaložené. Je potrebné poukázať i na skutočnosť, že vedľajší účastník - vzhľadom na svoj cieľ - bol vytvorený na ochranu spotrebiteľa, že samotný vedľajší účastník je spôsobilý a schopný chrániť záujmy spotrebiteľa. Vedľajší účastník má právo zvoliť si pri účasti v konaní zástupcu, avšak takto vynaložené trovy nemožno považovať za účelné bránenie práva samotného účastníka v konaní. Právo na právnu pomoc sa priznáva každému, tak fyzickej, ako aj právnickej osobe, ak vystupuje v spore ako žalovaná strana a hlavný význam práva na právnu pomoc spočíva v tom, že orgány uvedené v Čl. 47 ods.2 Ústavy SR majú zodpovedajúcu povinnosť nebrániť účastníkom, aby v konaní pred nimi využívali právnu pomoc, že súčasťou základného práva na právnu pomoc je aj právo na úhradu účelne vynaložených trov konania a v tejto súvislosti má vedľajší účastník rovnaké možnosti ako ktorýkoľvek iný účastník v konaní v súvislosti so svojim zast. v rámci zák. upravených možností, t. j. nie je vopred vylúčený z možnosti zvoliť si na svoje zast. advokáta, avšak tým, že sa mu neprizná náhrada trov konania - trov právneho zast., pretože sa nepovažujú za účelne vynaložené, lebo neboli v príčinnej súvislosti s jeho procesným postojom k predmetu konania (nález II.ÚS78/03 z 9.9.2004 Ústavného súdu SR), nie je porušené jeho základné právo na právnu pomoc a rovnosť účastníkov v konaní podľa Čl. 47 ods.2 a 3 Ústavy SR. V prejednávanej veci nemožno urobiť záver, že zástupca vedľajšieho účastníka vykonal

úkony nevyhnutné pre úspech vo veci, t. j. že poskytol právne služby, ktorých vykonanie by malo vplyv na rozhodnutie súdu. Znenie § 137 O. s. p. (účinné od 1.1.2012) síce medzi trovy konania zahŕňa i náhradu výdavkov právnickej osoby, ktorá je oprávnená zastupovať v konaní podľa osobitného predpisu, avšak ide o náhradu výdavkov právnickej osoby, nie o odmenu za zast., ak je zástupcom advokát tejto právnickej osoby. Napokon treba dodať, že paušálny vstup vedľajšieho účastníka do všetkých konaní, bez zreteľa na stav konkrétneho súdneho konania, vôľu spotrebiteľa a účelnosť jeho úkonov, nemožno považovať za dôkaz o jeho vôli naplniť cieľ svojej činnosti. S prihliadnutím na cieľ vedľajšieho účastníka, ktorým je ochrana a presadzovanie oprávnených záujmov spotrebiteľa, a na konkrétne okolnosti prípadu a to najmä skutočnosť, že vstúpil do konania ako profesná organizácia na ochranu spotrebiteľa z vlastného podnetu, a splnomocnil na svoje zast. advokáta, hoci zo samotnej jeho podstaty vyplýva, že musí byť schopný pomáhať tomu účastníkovi konania, na strane ktorého vstupuje do konania, nemožno - ako už bolo uvedené - považovať jeho trovy za účelne vynaložené a tiež nemožno opomenúť skutočnosť známu odvolaciemu súdu z iných vecí, že aj iné subjekty s rovnakým predmetom činnosti (cieľom) ako vedľajší účastník, vstupujú do toho istého konania na strane žalovaného ako vedľajší účastník a na svoje zast. splnomocňujú advokáta, čo nutne vedie k úvahe, že primárnou pohnútkou pre vstup do konania nie je ochrana práv konkrétneho spotrebiteľa.

Podľa § 224 ods.1 O. s. p. ustanovenia o trovách konania pred súdom prvého stupňa platia i pre odvolacie konanie.

Podľa § 142 ods.1 O. s. p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 151 ods.1 prvá veta O. s. p. o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Vedľajší účastník nemal v odvolacím konaní úspech, preto nemá právo na náhradu jeho trov, žalovanej žiadne trovy nevznikli a žalobcovi náhrada trov odvolacieho konania nebola podľa § 150 ods.1 O. s. p. priznaná so zreteľom na dôvody hodné osobitného zreteľa, spočívajúce v povahe uplatneného nároku.

Výsledok hlasovania - pomer hlasov: 3 hlasy za (§ 3 ods.9 tretia veta zák.č.757/04 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti uzneseniu odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.